

Universitätsbibliothek Paderborn

**Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum
Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant**

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

IX. Dixerunt animæ tuæ: incurvare, ut transeamus, & posuisti ut veram corpus tuum, & quasi viam transeuntibus. Isa 51. v. 23.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](#)

aperet. Devorabit eum ignis , qui
in secedetur. Adeo ignis ille per
omnem secula eodem semper modo
adit. Job. 20. v. 26. an putas pro-
fumum palmitibus deserere vitam ?
Mane in dilectione mea. & quantum
Christus habet causam te admonendi,
& ab ipso te avelli patiaris ullius tem-
peratus insultu. ab eo , quod ipsum
*

ames, ipsi obediens , ipsum honores ,
ipsius gloriam fideliter propages , o-
mnia bona tua dependent , at si forte
non movent bona , que in te resultant
se ne custabili tanquam palmes inh-
reas viti tue , saitem moveare
malis , que ab ea receda-
rem sequentur.

* *

I X.

Dixerunt animae tue : incurvare , ut transcamus , & posuisti ut ver-
tam corpus tuum , & quasi viam transcutibm. Isa 51. v. 23.

Considera inventos esse aliquan-
do maxima dignitatis viros ,
qui diversis regibus Barbaris etiam
pro scabello servierunt , & passi sunt
habet illisper fastum calcari. Sed hoc
omnibus coacti fecerunt , prout Vale-
ntino Imperatori accidit , cum esset
primo viclus à Sapore superbo Persa-
rom Rege. quando unquam invenie-
tur quisquam , qui juris sui cum sit ,
velut alteri praestare obsequium adeo
probosum ? & hoc tamen est , quod
tones prestatissimi dæmonibus tentato-
ribus suis. Dixerunt animae tue ; In-
curvar , ut transcamus . tu vero quid
respondisti ? nihil equidem verbis , sed
hac ipsi demonstrati placere tibi
corum postulata : illico posuisti ut
veram corpus tuum , & quasi viam
transcutibm. En igitur , dæmo-
nes , cum tentant , tantum facultatis
non habere , ut te pedibus substernant ,
nisi sponte velis. Dixerunt animae

Aza 223 mnem

mnem fidem. ò quantopere erubescendum tibi foret, quid ultro te subterraneas fortidies dæmonum pedibus, qui à te erant conculeandi! *Conculca anima mea robustos.* Judic. 5. v. 21.

2. Considera, quomodo demones in ipso exercitu tentandi tuam dignitatem fateantur, cùm dicunt tibi: *Incurvare, ut transeamus.* quid est curvari, nisi ex alto sponte se demittere? arque hoc est, quod fieri volunt demones, cùm ad malum alliciunt: nempe ut te demitas ad estimanda terrena bona, & eadem procuranda, immemor cœlestium, ad quæ natus es. Sed eorum nota malitia. certum est demones à te semper velle, quod fieri possit, deterrium: volunt, ut te in terram projicias eorum pedibus substratis: *ponas ut terram corpus tuum.* & tamen solùm petunt, ut te curves: *Incurvare.* hoc enim est illorum commune principium: petere initium mali, quod minimè videatur magnum, unum aspectum, atrisum, amorem poni veriti, prout ab Eva postularunt. adeò certi sunt, si illud obtineant modicum, tortum obtenturos, ob summam proclivitatem, quam habet quisque, in malo transeundi à modico ad magnum. *Dixerunt animalia: incurvare, ut transeamus.* & ecce, quia non restitisti animosè, quid demum vilitatis delapsus sis: *posuisti ut terram corpus tuum.* & quasi viam transentibus. An non poteras contentus esse, si hoc ageres malum, quod à te petebatur, nempe ut te curvares in terram? poteras, sed

nolebas. Incurvationi addidigistrationem, hoc est, quidquid etiam vioris peccari.

3. Considera neque solùm te valuisse prosterni, sed manere habiter prostratum, quasi servitum omnibus pro terra, & terrâ vilipendia illa est, quæ conculcatur. hinc dicitur: *posuisti in terra empum.* sed *posuisti ut terram.* atque ut ostenter, de qua terrâ sit sermo, mox jungitur: & quasi viam transentibus. Terra herbosa, qualis est, alicuius vel campi sine dabo in quoque terra est, sed non penitus transeuntibus: sola est via pœna, quæ patet liberè committenda: que ad rem adeò probostam redire voluisti, ut fieres instar sapientia, per quam hostes tui ultro in que discurrerent pro liberto suorum tuum opprobrium. & hic dico est status, ad quem peccatores pervenient. *Ponunt ut terram corporum,* peccato scilicet, quod committunt, & ponunt quasi viam percutiitudinem peccandi.

4. Considera statum habentis peccantis, seu habentis confusione peccandi eum esse, ad quem res demones te deducere desiderant cum plane velint, ne unquam antiqui consurgas eorum pedibus subducatur & tamen initio non nisi transire stulant. *Incurvare, ut transeamus.* numquid igitur sensu caries, si de ipsi patiaris adulatio tam malum. Hoc facies peccatum, inquit, tum confiteberis. atque hac causa

videtur non videntur, quām ut
transficiant; quis neget? sed fide illis,
si non videbis. Transitus, quem
incosultus fieri quasi transitus via pu-
blicus transitus continuus atque perpe-
tui, transitus, qui tantam trahet fer-
matem, ac si foret commoratio sta-
bilis. & talem su illis transitum con-
cedes? Hostibus juratis, proditori-
bus, Tyrannis, prædonibus publicis
non permittitur transitus. tales au-
tem sunt dæmones, qui te
tentant, si bene
nō sit.

X.

*Nescit homo, utrum amore, an odio dignus sit, sed omnia in futurum
servantur incerta.* Eccl. 9. v. 1.

Considera Ecclesiastem non loqui
hoc loco de quocunque genere
hominem, sive justi sint, sive pecca-
tores: de Justis loquitur, quia pec-
catores manifestè sciunt se esse dignos
alio: Justi non sciunt manifestè se
esse justos, atque adē neque sciunt se
esse dignos. Causa discriminis est,
qua peccatum totum est opus no-
strum, & ideo facile constare potest,
adūmus ejusdem rei. Gratia infusa,
nobisque inhārens, quæ justos facit,
non est opus DEI, & opus quidem in-
tinuum, & quod percipi nequeat, &
se confitare nobis haud potest, an eo
sumus exornati. Scimus equidem,
hunc certò sequi, si debita dispositio-
nes incecerint: de his verò quis
nihil securitatem p̄f̄stabit? Duo
tamen sunt canales, per quos gratia
inſificans derivatur, Baptismus &
Penitentia. primo peccatum dele-
mū Originale, altero Actuale. Quo-
ad primum necessaria est intentio Mi-
litia, quæ nobis manet penitus oc-
cultata. quoad secundum ultra inten-
tionem Ministrī requiritur ex parte no-
strâ detestatio peccati, quæ comple-
titur veram p̄nititudinem, verum
propositum. de his verò quis certos
reddit, quod perfezionem attigerint
requirat: quippe negari non po-
test scriptum esse: *cum quiesceris Do-
minum, invenies eum:* sed videmus
adjungi: *Si tamen toto corde quiesceris
eum, & tota tribulazione anima tua.*
Deut. 4. v. 29. Atque in hoc ambi-
guitas versatur. *Nescit igitur, nescit
homo, utrum amore an odio dignus sit,
sed omnia in futurum servantur incer-
ta, id est, in futurum tribunal Christi.*
Donec ibi comparebimus, vivemus
semper de nobis ipsis incerti, adē, ut
nec sciamus, an sumus salvi futuri.
Proinde, cùm dicunt: *Nescit homo,
utrum amore an odio dignus sit,* de
quovis odio intelligitur. Intelligi-
tur de odio simplici, quo odit DEUS
peccatorem, cùm cum vider existen-
tem in peccato, & ejus causâ illi qui-
dem